

Arrest

nr. 152 846 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat H. DE PONTHERE, die tevens derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. In 2003 huwde u met Z. B. (...) (O.V. X). Jullie woonden aanvankelijk in het stadje Pyt-Jach in het autonome district Chanto-Mansië in de provincie Tjoemen. In 2006 verhuisde u met uw gezin naar Gronzy in de deelrepubliek Tsjetsjenië. In Tsjetsjenië begon u bij een reclamebureau te werken. U had ook journalistieke ambities en volgde daartoe een opleiding. In 2011 besliste u dat u een artikel wilde schrijven over een vroegere gevangenis in het district Oktyabrsky in de stad Gronzy. Van 2001 tot 2003 was daar een eenheid van de MVD (ministerie van Binnenlandse Zaken) gevestigd die gekend stond als doodseskader. In 2006 was de mensenrechtenorganisatie Memorial een onderzoek naar deze gevangenis begonnen, maar dit onderzoek werd uiteindelijk gedwarsboomd door de autoriteiten. U begon op eigen houtje informatie te

verzamelen over deze vroegere gevangenis. U contacteerde uw tante, die bij de krant 'Grozinsky Rabocheye' werkte, met de vraag of uw artikel in deze krant gepubliceerd kon worden. De redactie van de krant ging akkoord en op 2 juni 2011 verscheen uw artikel.

In de late avond van 6 juli 2011 vielen gemaskerde en gewapende mannen uw woning binnen. Het huis werd doorzocht en uw computer, dvd's en usb-sticks werden in beslag genomen. U werd meegenomen naar een onbekende locatie, waar u werd gefolterd en ondervraagd over het artikel dat u had geschreven. U werd beschuldigd van banden te hebben met rebellen. Op 29 juli 2011 werd u na 22 dagen in gevangenschap vrijgelaten. U werd opgehaald door Kheda Saratova, mensenrechtenactiviste bij de organisatie 'Objectiv'. Uw familie had haar gecontacteerd om uw vrijlating mee te helpen bewerkstelligen. Saratova bracht u naar het huis van uw oma in het dorp Goite. Er werd beslist dat het daar ook te gevaarlijk voor u was. Uw familie huurde voor u een kamer in het huis van een bejaard koppel in Goite. Uw vrouw, die bij haar moeder verbleef, kwam u af en toe bezoeken. Op 12 augustus 2011 overleed uw vader, nadat hij de dag voordien was geslagen tijdens een huiszoeking.

Op 13 september 2011 vertrok u samen met uw vrouw, uw kinderen en uw schoonmoeder, R. B. (...) (O.V. 6.887.624), uit Tsjetsjenië. Jullie reisden via Moskou en Brest (Wit-Rusland) naar Polen, waar jullie asiel vroegen. Na twee weken vertrokken jullie reeds vanuit Polen richting België. Op 30 september 2011 vroegen jullie een eerste maal asiel in België. Op 27 oktober 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing 26quater (Dublin met overdracht naar Polen). In 2012 reisde u met uw gezin naar Frankrijk, waar jullie ook asiel vroegen. Jullie asielaanvraag in Frankrijk werd geweigerd. Op 3 juli 2014 vroegen jullie een tweede maal asiel in België.

Nu uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2011 zou uw familie nog verschillende keren bezoek hebben gekregen van de ordediensten, die nog steeds naar u op zoek zouden zijn. In december 2014 werd er een opsporingsbevel tegen u uitgevaardigd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u in Tsjetsjenië wordt vervolgd door de autoriteiten omdat er in 2011 een artikel van uw hand in de krant zou zijn verschenen over een vroegere gevangenis in Grozny. Op 6 juli 2011 zou u zijn gearresteerd door de ordediensten. U zou gedurende 22 dagen zijn vastgehouden en gefolterd.

Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielerelaas.

Ten eerste kunnen er tal van flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw vrouw aflegden tegenover de Belgische en Franse asielinstanties.

Tegenover de Belgische asielinstanties vertelden u en uw vrouw dat u op 6 juli 2011 zou zijn opgepakt door de ordediensten. Die nacht werd er geklopt op uw deur. Toen u de deur ging opendoen, vielen gemaskerde mannen binnen in uw woning. Uw vrouw en kinderen, die toen thuis waren, werden apart gehouden, terwijl jullie huis werd doorzocht. Daarna werd u meegenomen. U vertelde dat u vervolgens gedurende 22 dagen werd vastgehouden, vermoedelijk op een militaire basis in Khankala, waar u werd ondervraagd en gefolterd. Nog dezelfde avond van uw arrestatie zou uw vrouw naar uw tante hebben gebeld. Uw tante zou toen contact hebben opgenomen met Kheda Saratova, een mensenrechtenactiviste, om uw vrijlating te helpen bewerkstelligen. Op 28, 29 of 30 juli 2011 zou u uiteindelijk zijn vrijgelaten. Saratova zou u persoonlijk zijn komen ophalen op de plaats waar u werd vastgehouden. Zij bracht u met haar auto naar het huis van uw oma in het dorp Goite. Er werd beslist dat het daar ook te gevaarlijk voor u was. Uw familie huurde voor u een kamer in het huis van een bejaard koppel in Goite, waar u verbleef tot het moment van uw vertrek uit Tsjetsjenië. U zag uw vrouw voor het eerst terug in het huis van het bejaarde koppel. Uw vrouw, die ondertussen bij haar moeder verbleef, kwam nog af en toe bezoeken op dit onderduikadres (CGVS vragenlijst, nr. 3.1, 3.5; CGVS, p. 15-17; CGVS vrouw, p. 4-6).

Tegenover de Franse asielinstantie vertelde u echter een volledig ander verhaal. U beweerde toen dat u op 20 augustus 2011 zou zijn opgepakt door de ordediensten. U kwam 's avonds thuis van uw werk,

toen u een UAZ (gepantserd voertuig) bij uw huis zag staan. Op het moment dat u uw woning wilde betreden, werd u in de boeien geslagen door gemaskerde mannen. U werd meegenomen naar een onbekende locatie, waar u gedurende vijf dagen werd vastgehouden, gefolterd en ondervraagd. Na vijf dagen namen uw ontvoerders u mee naar een plek in het bos, waar u opnieuw ernstig werd toegetakeld. Uw ontvoerders lieten u vervolgens achter in het bos. Na enige tijd slaagde u erin om op eigen kracht tot aan de dichtstbijzijnde weg te wandelen. U kreeg een lift van een voorbijrijdende chauffeur, die u naar uw huis bracht. Uw vrouw was thuis toen u daar aan kwam en diende u eerste zorgen toe. Vervolgens gingen jullie nog diezelfde dag samen naar het huis van uw oma in het dorp Goite (cf. uittreksels gehoorverslag OFPRA in bijlage). Het hoeft geen betoog dat deze versie van uw verhaal, zoals verteld tegen de Franse asielinstantie, absoluut onverenigbaar is met de versie die u vertelde tegenover de Belgische asielinstanties.

Daarenboven vertelde uw vrouw nog een andere versie van dit verhaal tegenover de Franse asielinstantie. Uw vrouw beweerde toen dat u op 19 of 20 juli 2011 zou zijn opgepakt. Die dag zou u volgens uw vrouw gewoon zijn vertrokken naar uw werk. Vervolgens zou u gedurende 5 dagen niet meer naar huis zijn gekomen, zonder dat u iets van zich liet weten. Uw vrouw zei dat ze zich toen nog geen zorgen maakte, gezien ze vermoedde dat u misschien een tijdje bij uw oma verbleef. Op de 25e zou u 's avonds thuis zijn gekomen. Volgens uw vrouw zouden jullie nog diezelfde avond samen zijn vertrokken naar het huis van uw oma in het dorp Goite, waar jullie één nacht bleven. Daarna gingen jullie samen naar een woning van andere familieleden in het dorp Goite (cf. uittreksels gehoorverslag OFPRA in bijlage).

Toen u en uw vrouw met deze verschillende tegenstrijdigheden werden geconfronteerd, probeerden jullie deze tegenstrijdigheden allebei te toe te schrijven aan problemen met de tolk tijdens het gehoor bij de Franse asielinstantie. Jullie hielden vol dat jullie in Frankrijk hetzelfde verhaal hadden verteld als bij het Commissariaatgeneraal, maar dat de (Tsjetsjeense) tolk bij het interview in Frankrijk jullie verklaringen waarschijnlijk verkeerd had vertaald (CGVS 17-18; CGVS vrouw, p. 6-7). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Hoewel het natuurlijk altijd mogelijk is dat er tijdens het vertalen van uw verklaringen kleine vertaalfoutjes gebeuren, wat eventueel tot kleine inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen zou kunnen leiden, is het absoluut ondenkbaar dat een tolk tijdens een asielinterview uw verklaringen dermate verkeerd zou vertalen. De verschillende flagrante tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen jullie opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal, kunnen dus niet worden verschoond door een gratuite verwijzing naar tolk- of vertaal problemen. De vaststelling dat u en uw vrouw wat betreft uw eerste en enige arrestatie door de ordediensten dermate verschillende verhalen vertelden tijdens asielprocedures in verschillende Europese landen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op onherstelbare wijze.

Aansluitend, wat betreft uw bewering dat geheugenproblemen zou hebben (gehad) omwille van het gebruik van bepaalde medicatie (CGVS, p. 17), moet worden opgemerkt dat u geen medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen zou kunnen aantonen. Uw loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan niet volstaan om de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas te verschoonen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties betreffen daarenboven geen details, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Er kan dan ook worden verwacht dat u en uw vrouw wat betreft belangrijke feiten en gebeurtenissen in uw asielrelaas min of meer coherente verklaringen zou kunnen afleggen, quod non.

Daarenboven kon er nog een andere ernstige inconsistentie worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw vrouw voor de Belgische en Franse asielinstanties. Tegenover het Commissariaat-generaal beweerden jullie allebei dat uw vader op 12 augustus 2011 was overleden aan de gevolgen van een slag die hij zou hebben gekregen toen er één dag eerder een inval zou zijn geweest in uw ouderlijke huis. De ordediensten zouden toen naar u op zoek zijn geweest (CGVS, p. 19; CGVS vrouw, p. 8). In dit verband is het bijzonder vreemd te noemen dat noch u, noch uw vrouw melding maakten van het overlijden van uw vader tijdens jullie asielprocedure in Frankrijk (cf. uittreksel gehoorverslag OFPRA in bijlage, samenvatting asielrelaas OFPRA en samenvatting asielrelaas beroepsinstantie). U probeerde deze omissie in uw verklaringen voor de Franse asielinstantie te verschoonen door te beweren dat u het overlijden van uw vader niet had durven vermelden omdat u toen geen bewijzen (bv. een overlijdensakte) van zijn overlijden had (CGVS, p. 19-20). Het Commissariaat-generaal meent dat uw uitleg niet volstaat om deze flagrante omissie te verklaren. Indien uw vader werkelijk zou zijn overleden ten gevolge van een inval van de ordediensten, die op zoek zouden zijn geweest naar u, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u een dergelijk belangrijke gebeurtenis spontaan ten berde zou hebben gebracht tijdens het interview bij de Franse asielinstantie, of u nu een bewijs van zijn overlijden had of niet.

Ten tweede moet worden opgemerkt dat uw gedrag nadat u in juli 2011 zou zijn geviseerd door de ordediensten absoluut niet in overeenstemming is te brengen met uw beweerde vrees.

In uw Russisch binnenland paspoort staan immers enkele stempels in verband met uitschrijving van uw oude registratieadres in de stad Pyt-Jach in het autonome district Chanto-Mansië in de provincie Tjoemen (Siberië) en de inschrijving op uw nieuwe registratieadres in de stad Grozny in de republiek Tsjetsjenië. Zowel de uitschrijving op uw oude adres en de inschrijving op uw nieuwe registratieadres zijn afgestempeld op 4 augustus 2011. In eerste instantie verklaarde u dat u al sinds het jaar 2005 in Grozny woonde, maar dat u uw registratieadres in Siberië nog had behouden uit praktische overwegingen. Uiteindelijk, zo verklaarde u, zou u in 2011 toch uw registratieadres hebben verplaatst naar Grozny omdat u te veel problemen had bij politiecontroles. De politie wilde u soms niet laten passeren bij wegversperringen terwijl u op weg naar huis was, omdat u in uw paspoort geen registratiestempel had waarmee u kon bewijzen dat u effectief in die buurt woonde. Dit zou dan ook de reden zijn geweest waarom u in augustus 2011 uw registratieadres liet wijzigen bij de paspoortdienst in Grozny (CGVS, p. 7-8, 10-11). Het Commissariaat-generaal meent echter dat het compleet niet geloofwaardig is dat u zich op 4 augustus 2011 zou hebben aangemeld bij de Tsjetsjeense autoriteiten met de loutere bedoeling om uw registratieadres te laten wijzigen. Volgens uw verklaringen zou u op dat moment immers ondergedoken hebben geleefd omdat u vreesde dat diezelfde autoriteiten u opnieuw konden oppakken. U beweerde immers dat u nauwelijks enkele dagen eerder, op 28, 29 of 30 juli 2011 was vrijgekomen na 22 dagen detentie en foltering en dat u daarna meteen was ondergedoken in het dorp Goite opdat u niet opnieuw zou kunnen gevonden worden. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, gaf u een nogal verwarde uitleg. Eerst insinueerde u dat u al eerder (d.w.z. voor uw arrestatie) naar de paspoortdienst was gegaan voor in verband met de adreswijziging en dat men op dat moment de adreswijziging zou hebben gepostdateert op '04/08/2011'. U kon echter geen enkele aannemelijk uitleg verschaffen waarom men dat zou hebben gedaan. Even later beweerde u dan weer dat u eind augustus 2011 (d.w.z. korte tijd voor uw vertrek uit het land) samen met uw tante naar de paspoortdienst was gegaan om uw registratieadres te gaan wijzigen (wat zou betekenen dat de adreswijziging werd geantidateerd) (CGVS, p. 11-12). Het spreekt voor zich dat dergelijke inconsistente verklaringen over uw adresregistratie verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In ieder geval doen uw verklaringen over het verkrijgen van de registratiestempels geen afbreuk aan de hier gemaakte vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat u korte tijd na uw beweerde vrijlating, op een moment dat u net ondergedoken zou zijn, gewoon uw registratieadres zou laten wijzigen bij de autoriteiten.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat u in augustus 2011 ook nog een reispaspoort zou hebben verkregen bij de Tsjetsjeense autoriteiten. Dit paspoort werd ingehouden door de Poolse autoriteiten op het moment van uw asielaanvraag daar (CGVS, p. 10, 12). Het Commissariaat-generaal meent opnieuw dat het niet geloofwaardig is dat u in de periode tussen uw beweerde vrijlating eind juli 2011 en uw vertrek uit Tsjetsjenië in september 2011 nog een reispaspoort zou hebben gevraagd en verkregen bij de Tsjetsjeense autoriteiten op een moment dat u naar eigen zeggen ondergedoken zou hebben geleefd. Dit zou immers een onverantwoord risico inhouden, gezien u door het aanvragen van een reispaspoort de autoriteiten op de hoogte stelt van uw geplande vertrek uit het land. Uw bewering dat uw tante uw reispaspoort via 'kennissen' bij de paspoortdienst zou hebben bekomen, doet geen afbreuk aan het feit dat u door het aanvragen van dit reispaspoort een groot risico op ontdekking loopt. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het niet geloofwaardig is dat u in dergelijke omstandigheden nog een reispaspoort zou hebben gevraagd.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat de documenten die u voorlegde, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen.

U legde een origineel krantenartikel voor, waarin het verhaal wordt gedaan over hoe de mensenrechtenorganisatie Memorial in 2006 een illegale gevangenis ontdekte waar mensen werden gefolterd. Volgens uw verklaringen hebt u dit artikel geschreven en werd dit stuk op 2 juni 2011 gepubliceerd in de krant 'Grozinsky Rabocheye'. Omwille van de publicatie van dit artikel zouden uw problemen zijn begonnen (CGVS, p. 7-9, 13). In dit verband moet vooreerst worden opgemerkt dat uw verhaal over de problemen die u zou hebben gekend omwille van de publicatie van dit artikel manifest ongeloofwaardig zijn, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnt en waardoor er ook gegronde twijfels kunnen bestaan bij uw bewering dat dit artikel effectief werd gepubliceerd in de krant 'Grozinsky Rabocheye'. Het Commissariaat-generaal heeft daarenboven nog bijkomende redenen om te twijfel aan uw verhaal als zou dit artikel effectief in grote oplage gepubliceerd zijn in de krant. Zo legde u weinig geloofwaardige verklaringen af over de problemen die de leiding, de redacteurs of de andere journalisten bij deze krant zouden hebben gehad omwille van de publicatie van uw artikel. Toen u werd gevraagd of andere personen bij deze krant problemen hadden gekend, antwoordde u dat de ordediensten één keer bij de redactie waren langs geweest om u te zoeken. Men zou hebben gedreigd dat indien er nog dergelijke artikels zouden verschijnen, [de redactielokalen van] de krant in brand zouden worden gestoken. Voor het overige maakte u geen melding van andere problemen voor leden van de redactie van deze krant (CGVS, p. 19). Het Commissariaat-

generaal meent dat dit weinig aannemelijk is. Indien de ordediensten werkelijk zo'n aanstoot zouden hebben genomen aan uw artikel dat in deze krant zou zijn gepubliceerd dat zij u zouden hebben gearresteerd en gedurende 22 dagen hebben vastgehouden en gefolterd, lijkt het weinig geloofwaardig dat de andere medewerkers van deze krant niet meer problemen zouden hebben gekend. Daarenboven bleek u ook helemaal niet op de hoogte wanneer de ordediensten op bezoek zouden zijn geweest bij de redactie van de krant. U speculeerde dat dit misschien na de publicatie van het artikel gebeurde of misschien voor de inval in uw huis. U wist het eigenlijk niet (CGVS, p. 19). Dit is opnieuw weinig geloofwaardig te noemen. Gezien uw eigen tante als journaliste/redactrice bij de krant werkt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige kennis hebt over wanneer dit bezoek van de ordediensten zou hebben plaatsgevonden. Wat betreft het krantenartikel dat u voorlegde, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in de Noordelijke Kaukasus een grote mate van corruptie bestaat en dat allerhande documenten tegen betaling te verkrijgen zijn (cf. COI Focus 'Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen'). Gezien uw eigen tante bij de redactie van deze krant werkzaam is, meent het Commissariaat-generaal dat kan worden aangenomen dat het in uw geval ook relatief gemakkelijk kan zijn om een pagina uit deze krant op bestelling te laten maken. Op basis van al deze vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat de bewijswaarde van dit krantenartikel sterk gerelativeerd moet worden.

Aansluitend merkt het Commissariaat-generaal op dat u in het kader van uw asielaanvraag in Frankrijk een attest had voorgelegd van de mensenrechtenorganisatie 'Objectiv', geleid door Kheda Saratova, om uw problemen te attesteren ten aanzien van de Franse asielinstantie (cf. uittreksels gehoorverslag OFPRA in bijlage). Er moet echter worden opgemerkt dat u dit attest niet hebt voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag in België. Toen u tijdens het gehoor werd gevraagd om dit attest voor te leggen, weigerde u om dit te doen. U zei dat dit attest specifiek was opgesteld voor de Franse asielinstantie en dat dit attest daarom niet kon voorleggen in België (CGVS, p. 19). Het Commissariaat-generaal meent dat het bijzonder vreemd lijkt dat u weigerde om dit stuk, dat toch een belangrijk bewijs van uw problemen zou zijn, voor te leggen. In het geval dat u alsnog een attest van de organisatie 'Objectiv' zou voorleggen in het kader van uw asielprocedure in België, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat gezaghebbende Russische mensenrechtenactivisten melden dat deze organisatie, geleid door Kheda Saratova, soms tegen betaling attesten uitreikt en dat dergelijk attesten soms leugenachtige informatie bevatten. Het Commissariaat-generaal meent daarom dat de bewijswaarde van stukken uitgereikt door deze organisatie sterk gerelativeerd moet worden.

Uw intern Russisch paspoort, het intern Russisch paspoort van uw vrouw, uw rijbewijs, en de geboortektes van de kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, Z. B. (...) (O.V. 6.887.627), en uw schoonmoeder, R. B. (...) (O.V. 6.887.624), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de moeder van tweede verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, in hoofdzaak steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar schoonzoon. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Wat betreft de medische problemen die u aanhaalde in het kader van uw asielaanvraag (nl. het feit dat u diabetes hebt en dat u daarom slechtziend bent geworden) moet worden opgemerkt dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. In zoverre verzoekende partijen nog verwijzen naar artikel 13 EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit

onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende het voorgehouden totaal anders luidende asielrelaas in Frankrijk betoogt eerste verzoekende partij dit te hebben gedaan op advies van andere Tsjetsjenen. Zij was bang om als “*strijder*” in Frankrijk te worden bestempeld waardoor zij er dan ook een andere versie van het asielrelaas naar voor brachten. Door het niet vertellen van het correcte feitenrelaas werd “*een en ander niet met de nodige precisie afgesproken*” tussen haar en haar echtgenote waardoor de versie van beide echtelingen niet overeenstemden in Frankrijk, aldus eerste verzoekende partij. Het niet vermelden van Kheda Saratova in de Franse versie is volgens eerste verzoekende partij eveneens een bewuste keuze geweest daar zij deze persoon niet in gevaar wilden brengen. Verder stelt eerste verzoekende partij het niet noodzakelijk te hebben gevonden iets te vertellen in Frankrijk over de dood van haar vader daar zij toch over geen enkel bewijs beschikte dat haar vader werd doodgeslagen. Ten slotte opperen verzoekende partijen te twijfelen aan de bekwaamheid van de Franse tolk “*daar zij bv. het Tsjetsjeense woord ‘zatsjstka’ niet kende, hetgeen onbegrijpelijk is voor een Tsjetsjeense*”.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van een van de autoriteiten van de Europese Unie vraagt, *in casu* de Franse autoriteiten, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hij is dan ook gehouden de waarheid te vertellen en mag geen valse verklaringen afleggen. Dat verzoekende partijen bewust een totaal ander asielrelaas naar voor brengen in Frankrijk en aldaar Kheda Saratova niet wensen te vermelden respectievelijk omdat eerste verzoekende partij niet voor een strijder wenst door te gaan en omdat zij Kheda Saratova niet in moeilijkheden wensten te brengen, daar waar deze verschoningsgronden in België plots niet meer aan de orde zijn weliswaar na het voorhouden van tegenstrijdige versies van het asielrelaas tussen eerste en tweede verzoekende partij in Frankrijk, oordeelt de Raad dat verwerende partij terecht kon besluiten dat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas op onherstelbare wijze is ondermijnd daar de eerste en enige arrestatie van eerste verzoekende partij door de ordediensten dermate verschillend werd verhaald tijdens de asielprocedures in verschillende Europese landen. Ten slotte is de Raad in deze van oordeel dat niet kan worden ingezien hoe de totaal andere versie tussen het voorgehouden asielrelaas in België en Frankrijk, in het bijzonder betreffende het ogenblik van arrestatie, de omstandigheden van de feitelijke arrestatie, de duur van deze arrestatie en de plaats en het ogenblik van het terugzien van de echtgenote na deze arrestatie door de gedachte angst te hebben te worden aanzien als een ‘*strijder*’ in de Franse asielprocedure kan worden verschoond. Eerste verzoekende partij verduidelijkt niet waarom een correcte aanduiding van ogenblik, plaats, duur en omstandigheden – conform het beweerde relaas in België – haar in Frankrijk meer of minder als strijder had kunnen laten aanzien.

Waar eerste verzoekende partij opnieuw het overlijden van haar vader benadrukt en aangeeft dit overlijden niet te hebben vermeld bij de asielprocedure in Frankrijk omdat zij van dit overlijden geen bewijs heeft, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven en de reeds eerder aangehaalde verschoningsgrond, die door verwerende partij reeds werd in overweging genomen, echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr.

156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan eerste verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

Daargelaten de vaststelling dat de opmerking van verzoekende partijen met betrekking tot de in Frankrijk ter beschikking gestelde Tsjetsjeense tolk een blote bewering betreft, wijst de Raad erop dat onderhavige procedure geen beroep in zich houdt aangaande beweerde onvolkomenheden bij de asielpprocedure in Frankrijk. Bovendien merkt de Raad op dat het bestaan van een totaal andere versie van het asielaars in Frankrijk niet zijn oorzaak vindt in de wijze van vertalen door de Tsjetsjeense tolk, doch het gevolg is van een bewuste keuze van eerste en tweede verzoekende partij.

2.2.6. Waar eerste verzoekende partij de vastgestelde onvolkomenheden in haar relaas poogt te vergoelijken door te wijzen op haar geheugenproblemen stelt de Raad vast dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit onomstotelijk blijkt dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Bovendien geeft eerste verzoekende partij zelf aan dat het door haar en haar echtgenote in Frankrijk voorgehouden asielaars door hen bewust foutief werd weergegeven waardoor de desbetreffend vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden onmogelijk kunnen worden toegeschreven aan enige vorm van geheugenproblemen. Ook het ter terechtzitting neergelegd medisch attest van Dr. Psychiater Livemont Denis van 9 september 2015 afgeleverd in hoofde van tweede verzoekende partij beperkt zich te attesteren dat betrokkene lijdt aan een mentale aandoening zonder enige verdere duiding. Uit dit attest kan derhalve evenmin worden opgemaakt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen

2.2.7. Aangaande het verweer van eerste verzoekende partij *“dat het al te gemakkelijk is, te beweren dat de verzoekende partij een pagina uit de krant zou kunnen bestellen, zonder in het minst aan te tonen, dat deze praktijk in Tsjetsjenië zou voorkomen of zonder dat er ook maar een poging werd ondernomen op de een of andere wijze de inhoud van de krant te controleren”* wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een opeenstapeling van aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing kunnen dragen. Desbetreffend motief van verwerende partij betreft dan ook een ten overvloede argument dat dient samen gelezen te worden met de talrijke overige motieven, in het bijzonder dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen ingevolge de publicatie, de ongeloofwaardigheid betreffende de problemen van andere medewerkers van de krant, het ogenblik van de inval door de ordediensten op de redactie en de grote mate van corruptie in Tsjetsjenië, die terecht doen besluiten tot het niet toekennen van enige bewijswaarde aan het voorgelegde krantenartikel. Op basis van voormelde motieven en de wetenschap dat de tante van eerste verzoekende partij bij de redactie van de bewuste krant werkzaam is, komt verwerende partij dan ook terecht tot de bemerking dat het voor eerste verzoekende partij dan ook relatief gemakkelijk is om een pagina uit deze krant op bestelling te laten maken.

2.2.8. Verzoekende partijen brengen als bijlage 3 tot 7 bij het verzoekschrift fotokopieën bij van een attest van de hoofdredacteur van de krant waarbij eerste verzoekende partij zou gewerkt hebben, van een verklaring van het militair parket en van drie dagvaardingen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielaars, doch niet vermogen een flagrant ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoekende partijen voegen onder de bijlagen 8 tot 10 drie internetartikelen met de respectievelijke titels *“Publishing house on fire in Grozny rebel clash”*, *“Attack in Grozny, December 4th 2014”* en *“Chechnya human rights office on fire”*. Eerste verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij in deze internetartikelen zelf wordt genoemd of haar persoonlijke problemen worden vermeld. Deze documenten vormen dan ook geen bewijs van de door eerste verzoekende partij aangehaalde persoonlijke problemen. Ook hier wijst de Raad op het gegeven dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig asielaars, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.9. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielaars reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde

vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat het asielrelaas van verzoekende partijen terecht volstrekt ongeloofwaardig werd bevonden en zij derhalve geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen laten desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratief dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stukken 13 en 14; administratief dossier derde verzoekende partij, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 februari 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russische. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT